

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Tamary G. prowadzącej działalność
gospodarczą pod nazwą "Tamara G. – M.G." w L. przeciwko Ingrid D. prowadzącej
działalność gospodarczą pod nazwą
"T. N." w H. - Niemcy
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,
zażalenia pozwanej
na postanowienie o kosztach zawarte w pkt. III wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 maja 2011 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanej na rzecz powódki
kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny, rozstrzygając w wyroku z dnia 13 maja 2011 r. o kosztach postępowania apelacyjnego, zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.905 zł. Uznał przy tym, że nie ma podstaw do zasądzenia tych kosztów w wysokości dwukrotnej stawki wynagrodzenia radcy prawnego. W ocenie tego Sądu, przedmiotowa sprawa wymagała dużego nakładu pracy, ale dotyczyło to jedynie postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

Pozwana w zażaleniu na powyższe postanowienie zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 109 § 2 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 2, § 6 pkt 4 i 6 oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) w związku z art. 326 § 1 oraz art. 329 k.p.c., przez przyjęcie, że przedmiotowa sprawa w postępowaniu apelacyjnym nie wymagała dużego nakładu pracy, ani że nie była zawiła i skomplikowana i w konsekwencji nie spełnione zostały przesłanki uzasadniające zasądzenie kosztów zastępstwa w stawkach wyższych niż minimalne.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie od powódki kwoty 6905 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 109 § 2 zdanie drugie k.p.c., przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Stawki opłat za czynności radców prawnych, o których mowa w art. 98 § 3 k.p.c. określa rozporządzenie Ministra

Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). Według § 2 tego rozporządzenia podstawę zasądzenia opłaty, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4, przy czym opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

W świetle powyższych unormowań nie ulega wątpliwości, że podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu; jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą, która nie może jednak przewyższyć sześciokrotnej stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy (por. postanowienie SN z dnia 21 grudnia 2010 r., III CZ 64/10, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego, należy zgodzić się z zapatrywaniem Sądem drugiej instancji, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym w wysokości przewyższającej stawkę minimalną. Nie przemawiał za tym ani nakład pracy pełnomocnika strony pozwanej, który nie odbiegał od przeciętnego, ani charakter sprawy, nie odznaczający się szczególnym stopniem skomplikowania tak pod względem prawnym jak i faktycznym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i na podstawie § 6 pkt 3) w związku z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).